॥ कर्ण उवाच ॥ जानाम्येवं महाबाहो सर्व्वमेतन्न संशयः। यथा वदसि मे भीष्म कौन्तेयोऽहं न सूतजः। ५८४०
अवकीर्णस्त्वहं कुन्त्या सूतेन च विवर्द्धितः। भुक्त्वा दुर्य्योधनैश्वर्य्यं न मिथ्या कर्त्तुमुत्सहे।
वसुदेवसुतो यद्वत् पाण्डवार्थे दृढव्रतः। वसु चैव शरीरञ्च पुत्रदारास्तथा यशः।
सर्व्वं दुर्य्योधनस्यार्थे त्यक्तं मे भूरिदक्षिण। मा चैतद्व्याधिमरणं क्षत्रे स्यादिति कौरव।
कोपिताः पाण्डवा नित्यं समाश्रित्य सुयोधनं। अवश्यभावी ह्यर्थोऽयं यो न शक्यो निवारितुं।
दैवं पुरुषकारेण को निवर्त्तितुमुत्सहेत्। पृथिवीक्षयशंसीनि निमित्तानि पितामह। ५८४५
भवद्भिरुपलब्धानि कथितानि च संसदि। पाण्डवा वासुदेवश्च विदिता मम सर्व्वशः।
अजेयाः पुरुषैरन्यैरिति तांश्चोत्सहामहे। विजयिष्ये रणे पाण्डूनिति मे निश्चितं मनः।
न च शक्यमवस्थातुं वैरमेतत् सुदारुणं। धनञ्जयेन योत्स्येऽहं स्वधर्मप्रीतमानसः।
अनुजानीष्व मां तात युद्धाय कृतनिश्चयं। अनुज्ञातस्त्वया वीर युध्येयमिति मे मतिः।
दुरुक्तं विप्रतीपं वा रभसाच्चापलात्तथा। यन्मयेह कृतं किञ्चित् तन्मे त्वं क्षन्तुमर्हसि। ५८५०
॥ भीष्म उवाच ॥ न चेच्छक्यमवस्थातुं वैरमेतत्सुदारुणं। अनुजानामि कर्ण त्वं युध्यस्व स्वर्गकाम्यया।
निर्भन्युर्गतसंरम्भः कुरु कर्म नृपस्य हि। यथाशक्ति यथोत्साहं सतां वृत्तेषु वृत्तवान्।
अहं त्वामनुजानामि यदिच्छसि तदाप्नुहि। क्षत्रधर्मजितान् लोकानवाप्स्यसि धनञ्जयात्।
युध्यस्व निरहङ्कारो बलवीर्य्यव्यपाश्रयः। धर्म्याद्धि युद्धात् श्रेयोऽन्यत् क्षत्रियस्य न विद्यते।
प्रशमे हि कृतो यत्नः सुमहान् सुचिरं मया। न चैव शकितः कर्त्तुं कर्ण सत्यं ब्रवीमि ते। ५८५५
॥ सञ्जय उवाच ॥ इत्युक्तवति गाङ्गेये अभिवाद्य प्रसाद्य च। राधेया रथमारुह्य प्रायात्तव सुतं प्रति।
इति श्रीमहाभारते भीष्मपर्व्वणि भीष्मबधपर्व्वणि भीष्मकर्णसमागमे चतुर्विंशत्यधिकशततोऽध्यायः॥ १२४ ॥
समाप्तञ्चेदम्भीष्मपर्व्व ॥